

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. J. Z.**, zast. JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 222/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, **za účasti:** 1) EG.D, a.s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, 2) BEMETT investiční, a.s., se sídlem Jeremiášova 2722/2b, Praha 5, zast. Mgr. Jiřím Křížem, advokátem se sídlem Na terase 133/3, Praha 8, a 3) Archeologický ústav AV ČR, Brno, v. v. i., se sídlem Čechyňská 363/19, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27.7.2022, č. j. 31 A 40/2021-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 8. 2020, č. j. MCBSLA/05445/20/OVÚR/DS, Úřad městské části města Brna, Brno-Slatina, odbor výstavby a územního rozvoje, jakožto speciální stavební úřad (silniční správní úřad) k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (stavebníka) dodatečně povolil stavbu nazvanou „SO 23.2b Chodník Bučkova, na pozemcích parc. č. 2194/731 a 2194/872, oba k. ú. Slatina, obec Brno“ (dále též „chodník Bučkova“).

Odvolání žalobce Magistrát města Brna, odbor dopravy (žalovaný), rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. MMB/0039422/2021, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] K žalobním námitkám krajský soud konstatoval, že ve správním spise je obsažen doklad o vyvěšení žalobou napadeného rozhodnutí na úřední desce stavebního úřadu. Přisvědčil však žalobci, že podle obsahu spisu rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného. Tato skutečnost však podle krajského soudu nemohla mít za následek to, že by rozhodnutí nenabývalo právní moci. Podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se totiž rozhodnutí odvolacího orgánu stane pravomocným okamžikem doručení všem odvolatelům a účastníkům podle § 27 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného nabývalo právní moci doručením žalobci (jakožto odvolateli) a stavebníkovi, tedy dne 4. 2. 2021. Absence vyvěšení na úřední desce žalovaného mohla zasáhnout do práv pouze těch účastníků, kterým byla ztížena možnost se s rozhodnutím seznámit, nikoli však žalobce.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby, ačkoli předtím stavebníkovi výstavbu zakázal, namísto toho, aby provádění stavebních prací sankcionoval. Krajský soud vysvětlil, že v řízení o dodatečném povolení stavby se nezjišťuje, jakým způsobem stavebník při předcházející činnosti porušil zákon, neboť tato okolnost není pro dodatečné povolení stavby rozhodná. Protiprávnost stavby je *de facto* nutnou podmínkou pro její dodatečné povolení, neboť účelem tohoto právního institutu je náprava protiprávního stavu. Výkon stavební činnosti přes zákaz stavebního úřadu může být předmětem sankčního řízení, které je však řízením samostatným a jehož výsledek je nezávislý na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Otázky týkající se možného uložení sankce za protiprávní jednání vybočují z rámce soudního přezkumu, jehož předmětem je rozhodnutí o dodatečném povolení.

[5] Žalobce namítal, že stavební úřad uložil stavebníkovi povinnost dodržet podmínky uvedené ve stanovisku Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ze dne 9. 12. 2016 a Archeologického ústavu AV ČR, Brno, v. v. i. [osoby zúčastněné na řízení 3)] ze dne 17. 2. 2019 a že v odůvodnění odkazoval na 5 stanovisek dotčených orgánů, která byla vydána již v roce 2016. Dodatečné povolení stavby však bylo vydáno na základě projektové dokumentace z října 2019, dotčené orgány tedy neposuzovaly stavbu dle aktuální projektové dokumentace. K tomu krajský soud konstatoval, že časová platnost stanovisek a závazných stanovisek je zpravidla neomezená, nestanoví-li zákon jinak, což v případě stanovisek, na něž žalobce upozornil, nečiní. Samotné plynutí času nemá na jejich využitelnost vliv. Stanoviska jsou použitelná do doby, než dojde ke změně poměrů. Krajský soud upozornil, že žalobce netvrdil, že by došlo k jakékoli změně, která by se mohla konkrétním způsobem promítnout do odlišného hodnocení dopadu stavby na chráněné zájmy a pro kterou by již nebylo možné stanoviska využít, a to ani ke změně původní projektové dokumentace, podle níž byla stavba rozestavěna.

pokračování

[6] Krajský soud dále poznamenal, že vzhledem k tomu, že uvedená stanoviska se vztahovala k povolení realizace výstavby komplexu stavebních objektů, jsou použitelná i v případě dodatečného povolení záměru, který tvoří pouze výstavba jeho dílčí části. Smyslem stanovisek dotčených orgánů je zajistit ochranu zákonem chráněných zájmů. Jsou-li povinnosti v nich stanovené dostatečné pro ochranu zájmů v případě výstavby většího celku, jsou dostatečné i pro výstavbu dílčí stavby. Stanoviska dotčených orgánů se přitom vztahují k povolovanému záměru, nikoli ke konkrétní projektové dokumentaci. Pokud z formálních důvodů došlo k vytvoření nové projektové dokumentace, nikoli však k materiální změně projektu ve vztahu k posuzovanému stavebnímu objektu, jsou původní stanoviska dotčených orgánů použitelná i v kombinaci s novou projektovou dokumentací. V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by v důsledku změny projektu mělo dojít k většímu zásahu do chráněných zájmů (žalobce ani nic takového konkrétně netvrdil). Podle krajského soudu lze naopak logicky předpokládat, že výstavba chodníku bude představovat menší zásah než výstavba chodníku a bytových domů.

[7] Ani s námitkou, že rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. MMB/0298705/2018 a č. j. MMB/0298849/2018, představují překážku věci rozhodnuté, se krajský soud neztotožnil. Uvedenými rozhodnutími byla „*prohlášena za nicotná ohlášení*“ výstavby projektu „*Bytové domy Brno Slatina – III. etapa*“. Otázka možného dodatečného povolení stavby v nich nebyla řešena. Předměty řízení tedy byly zcela rozlišné a překážka věci rozhodnuté nemůže být dána.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku překážky litispendence, kterou žalobce spatřoval v řízení vedeném u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS. Podle krajského soudu totiž nebyla dána totožnost věci ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, jelikož tato řízení měla odlišný předmět (jejich předmětem byly různé stavební objekty) a spočívala na částečně odlišných skutkových okolnostech. Zatímco předmětem dřívějšího řízení vedeného pod sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS bylo dodatečné povolení stavby „*Ul. Za Kostelem, Novostavby dvou obytných domů ,E, F‘ vč. napojení na dopravní a technickou infrastrukturu na pozemcích p. č. 2194/731, 2194/42, 2060/1, vše v k. ú. Slatina, obec Brno*“, předmětem pozdějšího, nyní posuzovaného řízení bylo dodatečné povolení stavby chodníku Bučkova. Dřívější řízení se vztahuje k několika stavebním objektům, které vůbec nejsou předmětem tohoto řízení o dodatečném povolení stavby. Překážku litispendence podle krajského soudu nezakládá ani skutečnost, že chodník Bučkova je jedním z dílčích stavebních objektů dřívějšího povolovacího řízení, neboť stěžejními objekty, pro které platí přísnější veřejnoprávní požadavky a měly být komplexně posuzovány pouze v dřívějším řízení, jsou bytové domy. Otázky, které měly být předmětem posouzení v nyní projednávané věci, tvořily výrazně užší rámec. Odlišnou skutkovou okolností pak byla podle krajského soudu i formálně odlišná projektová dokumentace (byť se materiálně ve vztahu k chodníku Bučkova neliší).

[9] Krajský soud dodal, že existence obou řízení nebyla ani v rozporu se smyslem překážky litispendence, jímž je zabránit duplicitnímu posuzování týčž otázek a naplnění zásady hospodárnosti. Dříve zahájené řízení v době rozhodování správních orgánů neprobíhalo, neboť bylo přerušeno, a nevznikaly tedy žádné zbytečné náklady. Podmínkou, aby případně po pokračování v řízení mohla být stavba dodatečně povolena, je skutečnost, že dosud povolena nebyla. Ve vztahu ke stavebnímu objektu, který již povolen byl, tedy stavební úřad již nemusí posuzovat otázky, které byly zkoumány v této věci. Naopak v něm

musí zkoumat řadu otázek, které předmětem napadeného rozhodnutí nebyly a které se týkají jiných, významnějších stavebních objektů. Nehrozí tedy opakované posuzování týchž otázek ani vznik zbytečných nákladů. Dále krajský soud poukázal na to, že předmět dřívějšího řízení (v době rozhodování správních orgánů neprobíhajícího) není určen definitivně a může doznat změn, neboť se jedná o řízení o žádosti a jeho předmět je tedy v dispozici stavebníka (žadatele). Není proto důvod, aby řízení, jehož předmět je z podstatné části odlišný, a navíc bylo v rozhodné době přerušeno, bránilo vedení samostatného řízení ohledně dílčího stavebního objektu.

[10] Závěrem krajský soud přisvědčil námitce, že žalovaný měl postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit žalobci vyjádřit se k odpovědi správního orgánu I. stupně týkající se zmiňovaného řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS. S odkazem na související judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud upozornil, že účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí. To platí i v případě, že odvolací orgán doplní řízení o další podklady. V projednávané věci však bylo řízení doplněno pouze ověřením informací o řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS, které uváděl v odvolání sám žalobce. Do řízení tím nebyly vneseny žádné nové skutečnosti a podle krajského soudu nelze předpokládat, že by případné vyjádření žalobce k nim mohlo mít vliv na výsledek odvolacího řízení. Krajský soud upozornil, že ani sám žalobce netvrdí, jaký vliv mohlo mít toto opomenutí na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[11] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel předně uvádí, že okamžik právní moci rozhodnutí je objektivní skutečností, která má účinky vůči všem účastníkům řízení, a tyto účinky musí být vůči všem účastníkům shodné. Stěžovatel považuje za nepřijatelné, aby rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci, avšak ti, jimž mělo být doručeno vyvěšením na úřední desce, se s ním nemohli seznámit a nemuseli se jím tedy řídit. Zároveň namítá, že žalovaný řádně neoznačil účastníky řízení a řádně jim nedoručoval. Účastníci řízení o dodatečném povolení stavby jsou vymezeni v § 129 odst. 2 ve spojení s § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a podle stěžovatele je třeba je považovat za účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu.

[13] Stěžovatel dále brojí proti názoru krajského soudu, že v řízení o dodatečném povolení stavby se nezjišťuje, jakým způsobem stavebník při předcházející činnosti porušil zákon. Stěžovatel považuje za nepřijatelné, aby stavební úřad dodatečně povolil stavbu realizovanou poté, kdy stavební úřad stavebníkovi stavební činnost zakázal. Znakem právního státu je respekt k pravomocným rozhodnutím a vázanost správního orgánu vlastním rozhodnutím.

[14] Krajský soud podle stěžovatele protikladně hodnotil, nakolik jsou projektové dokumentace předložené stavebníkem totožné, či odlišné. Zatímco při posouzení platnosti stanovisek dotčených orgánů vyšel z toho, že nová projektová dokumentace z října 2019 nemění technické vlastnosti ani parametry chodníku, při posuzování námítky překážky

pokračování

litispence uvádí, že formálně odlišná projektová dokumentace je odlišnou skutkovou okolností, která tuto překážku vylučuje. Stěžovatel namítá, že není povinen posuzovat různé projektové dokumentace předložené stavebníkem, pokud to neučinil stavební úřad.

[15] Stanovisko dotčeného orgánu, které je závazným stanoviskem ve smyslu § 110 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, se musí vztahovat k projektové dokumentaci předložené v řízení o dodatečném povolení stavby. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že závazné stanovisko je platné bez časového omezení, pokud nedošlo ke změně projektové dokumentace. Shodnost projektové dokumentace navíc ve správním ani soudním řízení nikdo nezkoumal. Byť krajský soud připustil, že stanoviska jsou použitelná do doby, než dojde ke změně poměrů, vytkl stěžovateli, že změnu poměrů netvrdil. Stěžovatel se domnívá, že nebyl povinen něco takového tvrdit, pokud je z pouhého porovnání dat zřejmé, že stanoviska se nemohla vztahovat k předložené projektové dokumentaci. Naopak povinností správního orgánu bylo zdůvodnit, proč vycházel z neaktuálního závazného stanoviska vydaného před zpracováním projektové dokumentace. Takové odůvodnění však napadené rozhodnutí neobsahuje.

[16] Pokud jde o námitku litispence, stěžovatel namítá, že se jedná o nedostatek podmínek řízení, který je nutné posuzovat přísně formálně. Nesouhlasí proto s názorem krajského soudu, že existence obou řízení není v rozporu se smyslem překážky litispence, jímž je zabránit duplicitnímu posuzování stejných otázek a naplnit zásadu hospodárnosti. Argument, že dříve zahájené řízení neprobíhalo, neboť bylo přerušeno, a nevznikly tedy žádné nadbytečné náklady, je podle stěžovatele v rozporu se smyslem právní úpravy překážky litispence, která má zabránit pouhé možnosti duplicitního rozhodování.

[17] Závěrem stěžovatel namítá, že krajský soud na jedné straně odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle nichž je třeba účastníky seznámit s doplněním podkladů v průběhu odvolacího řízení, v rozporu s těmito rozsudky však konstatoval, že tato vada řízení neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že předjímal jeho procesní postoj, aniž by zohlednil, že bylo třeba vytvořit účastníkům prostor, aby svá práva mohli uplatnit. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti úvodem upozorňuje, že jeho rozhodnutí o odvolání bylo vyvěšeno i na jeho úřední desce, potvrzení však nedopatřením nezaložil do spisu. Žalovaný s omluvou za toto pochybení přikládá předmětnou listinu a zdůrazňuje, že rozhodnutí bylo doručeno všem účastníkům řízení tak, jak stanoví zákon. Žalovaný plně souhlasí s krajským soudem v tom, že pro řízení o dodatečném povolení stavby není rozhodným faktorem předcházející činnost stavebníka. Ztotožňuje se rovněž s argumentací krajského soudu k otázce platnosti stanovisek a závazných stanovisek, jakož i k problematice překážky litispence (tato námitka byla již součástí odvolání a byla v rozhodnutí žalovaného vypořádána). K povinnosti vyzvat účastníka řízení k seznámení s doplněnými podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný upozorňuje, že si pouze ověřoval informace, které uvedl v odvolání sám stěžovatel (musely mu tedy být známy), aniž by je stěžovatel sám doložil.

[19] Podle žalovaného stěžovatel v celém řízení neargumentuje věcně a nezmiňuje žádné své právo, které by bylo posuzovanou stavbou dotčeno a věcně s ní souviselo, či jaká újma by mu mohla hrozit. Žalovaný poznamenává, že stěžovatelův pozemek parc. č. X v k. ú. S. není pozemkem přímo sousedícím s pozemky, na nichž je provedena stavba chodníku Bučkova. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[20] Stavebník [osoba zúčastněná na řízení 2)] taktéž navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve svém vyjádření se ztotožnil s názorem krajského soudu, že namítat vadné doručení může jen ta osoba, již nebylo řádně doručeno. Stavebník uvádí, že stavbu chodníku rozestavěl na základě povolení, avšak toto povolení bylo následně zrušeno. Tuto situaci tak mohl řešit pouze cestou žádosti o dodatečné povolení stavby. V tomto řízení skutečně nebylo třeba zkoumat předchozí jednání, ale to, zda lze udělit dodatečné povolení. Ani podle stavebníka nehrozilo, že by stavební úřad o téže otázce rozhodoval dvakrát. Stavebník se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že důkazní prostředek doplněný v odvolacím řízení nepřinesl žádné nové skutečnosti, neseznámení stěžovatele s ním tedy nemohlo mít na výsledek řízení vliv.

[21] Osoba zúčastněná na řízení 3) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně poznamenala, že obsahem jejího, výše zmiňovaného, vyjádření ze dne 17. 2. 2019, byly objektivní povinnosti stavebníka vyplývající z § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, které se v průběhu času nezměnily. Osoba zúčastněná na řízení 3) má tedy za to, že její vyjádření je věcně platné bez ohledu na případnou změnu projektové dokumentace či rozsahu stavební činnosti.

[22] Osoba zúčastněná na řízení 1) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námitky z úřední povinnosti. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[25] Stěžovatel přímo neuvádí, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný, pouze odkázal na důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k absenci konkrétní argumentace tak Nejvyšší správní soud pouze konstatuje, že rozsudek krajského soudu je srozumitelný, je z něj zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl a na základě jakých úvah a proč nepovažoval žalobní námitky za důvodné. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal a přistoupil k jeho věcnému přezkumu.

[26] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že v projednávané věci používá stěžovatel převážně obdobnou argumentaci jako v související věci týkající se stavby „*Novostavba komunikace – SO 23, SO 23.1 – prodloužení komunikace Za kostelem a SO 23.2a – chodníky za kostelem na pozemcích p. č. 2060/1, 2060/2, oba k. ú. Slatina, obec Brno*“ (dále též „komunikace a chodníky Za kostelem“). Kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku krajského soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 31 A 35/2021-47, ve věci komunikací a chodníků Za kostelem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2024, č. j. 5 As 251/2022-34, zamítl. Jelikož kasační námitky stěžovatele k podmínkám dodatečného povolení stavby a ke stanoviskům dotčených orgánů jsou v projednávané věci obdobné jako ve věci komunikací a chodníků Za kostelem, Nejvyšší správní soud ze svého rozsudku ze dne 19. 2. 2024, č. j. 5 As 251/2022-34, v míře, v jaké jsou obě věci skutkově i právně obdobné, vycházel.

[27] K nesouhlasu stěžovatele s názorem krajského soudu, že se v řízení o dodatečném povolení stavby nezjišťuje, jakým způsobem stavebník při předcházející činnosti porušil zákon, Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci konstatuje, že se se závěry krajského soudu ztotožňuje. Krajský soud správně a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlil, že způsob, jímž případně nynější stavebník či jiné osoby (např. dřívější vlastníci stavby) při předcházející stavební činnosti porušili zákon, není faktorem rozhodným pro dodatečné povolení stavby, naopak, jak poukázal krajský soud, nejčastějším případem nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona bylo právě to, že se jednalo o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona [eventuálně mohlo jít také o stavbu prováděnou nebo provedenou podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které však bylo pravomocně zrušeno, ve smyslu § § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, kdy ovšem stavba mohla být následně povolena přímo v opakovaném stavebním řízení]. Správní orgány i krajský soud rovněž zdůraznily, že řízení o odstranění neoprávněné stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona byl stavební úřad dle § 129 odst. 2 stavebního zákona povinen zahájit z moci úřední, ovšem zároveň byl stavební úřad dle tohoto ustanovení povinen stavebníka či vlastníka stavby poučit o možnosti požádat o dodatečné povolení dané stavby.

[28] Podle § 129 odst. 3 věty první stavebního zákona, stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) bylo možné dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokázal, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není

prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

[29] Jak konstatoval zdejší soud již v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, úpravou řízení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona zákonodárce zřetelně normoval, že neoprávněné stavby mohly být za splnění v zákoně stanovených podmínek dodatečně povoleny. Pokud v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona stavebník nebo vlastník stavby prokázal splnění podmínek vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolil. Vydání povolení nemohl stavební úřad podmiňovat splněním dalších podmínek, které neměly oporu ve stavebním zákoně.

[30] Účelem řízení o dodatečném povolení stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním (§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona) bylo dodatečné zhojení protiprávního stavu, tedy existence neoprávněné stavby. Způsob a míra porušení zákona v době předcházející jejímu dodatečnému povolení, stejně jako případné neuposlechnutí výzvy nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona, nebyly okolnostmi rozhodnými pro dodatečné povolení stavby a dodatečné povolení stavby nevylučovaly. Jejich zohlednění mělo místo především v řízení o přestupku (dříve správním deliktu) podle hlavy V stavebního zákona, které bylo na řízení o dodatečném povolení stavby nezávislé. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, *„nelze však ‚přepisovat zákon‘ a přenášet sankční mechanismus i do řízení o dodatečném povolení stavby, neboť z dikce § 129 cit. zákona, ani z důvodové zprávy k zákonu neplyne záměr zákonodárce, aby toto řízení mělo rovněž sankční charakter.“* Stěžovatelem formulované výhrady ve své podstatě směřují proti zákonné úpravě obsažené v § 129 odst. 3 stavebního zákona, která umožňovala (při splnění stanovených podmínek) neoprávněnou stavbu, tedy zpravidla důsledek předchozího protiprávního jednání, legalizovat. Je však věcí zákonodárce, zda a za jakých podmínek dodatečné povolení stavby připustí. Právní úpravu, která umožňovala dodatečně povolit stavbu provedenou v rozporu se zákonem (bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním) za podmínky, že tato stavba nebyla v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací ani s cíli či záměry územního plánování, což musel prokázat stavebník, který tak byl v řízení o dodatečném povolení stavby oproti klasickému územnímu nebo stavebnímu řízení (případně opakovanému stavebnímu řízení) znevýhodněn, zatímco práva ostatních účastníků řízení nebyla oproti těmto řízením nijak oslabena, neshledává Nejvyšší správní soud ústavně nekonformní (viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2023, č. j. 4 As 312/2022-37). Nejvyšší správní soud proto i v nyní posuzované věci uzavírá, že krajský soud posoudil věc správně, když uvedl, že případné předchozí protiprávní jednání stavebníka není pro rozhodnutí o žádosti o dodatečném povolení stavby podstatné.

[31] Ani ve vztahu k posouzení využitelnosti stanovisek dotčených orgánů či vyjádření jiných subjektů ke stavbě nemá Nejvyšší správní soud krajskému soudu co vytknout. Krajský soud posoudil tuto otázku v míře obecnosti, která odpovídala formulaci žalobního bodu. Nebyl přitom povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele, neboť takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli jeho advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že jako podklad pro rozhodnutí je možné využít i starší vyjádření, stanoviska či závazná stanoviska dotčených orgánů a dalších subjektů, která nemají zákonem stanovenou omezenou dobu platnosti a vztahují se k záměru, jehož součástí byla i dodatečně povolovaná stavba, nedošlo-li ke změně poměrů. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v žalobě konkrétně netvrdil, jaké veřejné zájmy nebyly (s ohledem na změnu poměrů či projektové dokumentace) dostatečně posouzeny a jak se to dotýká jeho vlastnického práva, nebyl krajský soud povinen hodnotit použitelnost jednotlivých vyjádření a stanovisek ani bez konkrétní žalobní argumentace zkoumat, zda správní orgány měly dostatek podkladů pro posouzení souladu stavby s jednotlivými zákonem chráněnými zájmy, ani hodnotit případné související dotčení práv stěžovatele (které stěžovatel v soudním ani správním řízení vůbec netvrdil, ač byl při oznámení zahájení řízení i nařízení jednání správním orgánem I. stupně poučen o tom, že v námitkách je třeba uvést též skutečnosti zakládající jeho postavení jako účastníka řízení a důvody námitek).

[33] Bylo odpovědností stavebního úřadu, aby posoudil, zda má k dispozici dostatečně aktuální závazná stanoviska či vyjádření dotčených orgánů a dalších subjektů a případně si je vyžádal, přičemž dle obsahu správního spisu takto také postupoval. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad považoval dokumentaci, včetně stavebníkem postupně doplněných stanovisek a vyjádření, za dostatečný podklad pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pro úplnost lze poznamenat, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí popsal, že stavebník k jeho výzvě podklady doplnil, naposledy přímo do hlavního spisu stavebního úřadu dne 18. 11. 2019, ovšem stavební úřad měl k dispozici rovněž samostatnou dokladovou složku, která obsahovala například aktuální souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 13. 1. 2020, souhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, oddělení odpadového hospodářství a hydrogeologie, ze dne 13. 1. 2020, souhlasné stanovisko téhož odboru, oddělení ochrany a tvorby životního prostředí, jakožto dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší, odpadového hospodářství a ochrany přírody a krajiny ze dne 20. 1. 2020 či souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 21. 1. 2020. Skutečnost, že jsou v prvostupňovém rozhodnutí vypočtena též starší vyjádření či stanoviska, tedy neznamená, že správní orgán I. stupně nevyžadoval rovněž aktuální stanoviska, pokud je považoval za potřebná. Pouhá skutečnost, že stavební úřad vycházel jako z podkladů pro rozhodnutí ze všech stanovisek předložených stěžovatelem, včetně např. těch z roku 2016 nebo z vyjádření osoby zúčastněné na řízení 3) ze dne 17. 2. 2019, sama o sobě nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ani nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí.

[34] Stěžovatel v námitkách uplatněných v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že posuzovaná stavby souvisí s bytovými domy, které dosud nebyly povoleny, stavební činnost byla provedena účelově, aby mohlo být zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby, jedná se zhruba o dva metry chodníku, přičemž tato část chodníku nespojuje žádné objekty. Stavební práce byly provedeny až poté, kdy bylo pravomocně rozhodnuto, že oznámení stavebního záměru „Bytové domy Brno-Slatina – III. etapa“ s certifikáty autorizovaného inspektora nemají právní účinky, a jedná se o nepatrný výsledek stavební činnosti, který lze snadno odstranit. V odvolání pak stěžovatel pouze zopakoval obsah předchozího písemného podání. V doplnění odvolání dále pouze namítl, že stavební práce byly provedeny na základě územního rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018, které však bylo dne 31. 8. 2018 zrušeno a řízení zastaveno, že byly tyto práce provedeny až po nařízení

bezodkladného zastavení prací dne 21. 5. 2018 a že zde existuje překážka litispendence. Se všemi uvedenými námitkami se správní orgány vypořádaly. Za situace, kdy se stěžovatel, zastoupený advokátem, v řízení o dodatečném povolení stavby nevyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, přestože byl o tomto právu i o právu nahlédnout do spisu poučen, a v řízení před stavebním úřadem a ani následně v odvolání nevznesl žádné námitky směřující proti stanoviskům dotčených orgánů, použitelnosti konkrétních podkladů předložených stavebníkem či nedostatečnému posouzení některého z chráněných zájmů dotčenými orgány, a neuvedl ani, v jakém směru může být dotčen na svých právech, nelze žalovanému vytýkat, že se v žalobou napadeném rozhodnutí starším vyjádřením a stanoviskům zmíněným v prvostupňovém rozhodnutí výslovně nevěnoval.

[35] V žalobě pak stěžovatel uváděl, že argumentace žalovaného je účelová, že stavební úřad rezignoval na výkon státní správy, neboť namísto toho, aby stavebníka sankcionoval, stavbu dodatečně povolil, a že se uvedený přístup žalovaného projevil i v tom, že mu jako odvolacímu orgánu vůbec nevadilo, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě starších stanovisek, která se nemohou vztahovat k projektové dokumentaci z října 2019 a odrážet stav v době rozhodování. Krajskému soudu však lze přisvědčit i v tom, že stěžovatel netvrdil ani nedoložil, že by nově předložená projektová dokumentace měla představovat jiný stavební záměr, než k němuž se již dříve vyjadřovaly dotčené orgány a další subjekty a který již byl v době nyní posuzovaného rozhodování správních orgánů částečně realizován.

[36] Soud neshledal ani rozpor mezi argumentací krajského soudu ohledně projektové dokumentace k námitce týkající se stanovisek dotčených orgánů a jeho argumentací touž projektovou dokumentací k námitce litispendence. Krajský soud totiž k námitce litispendence zdůraznil, že se jedná o formálně odlišnou projektovou dokumentaci (nejedná se v obou srovnávaných řízeních o tentýž dokument), nevyloučil tedy, že se bude projektová dokumentace u stavby chodníku Bučkova v obou řízeních fakticky obsahově shodovat.

[37] Pokud jde o samotnou námitku k překážce litispendence, stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že nedostatek podmínek řízení je nutné posuzovat přísně formálně a argument krajského soudu, že dříve zahájené řízení neprobíhalo, neboť bylo přerušeno, a nevznikly tedy žádné nadbytečné náklady, je v rozporu se smyslem právní úpravy překážky litispendence, která má zabránit pouhé možnosti duplicitního rozhodování.

[38] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná mj. tehdy, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[39] Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci připomíná, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Obsah a kvalita kasační stížnosti tak předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Stěžovatel musí podle

pokračování

§ 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvést, z jakých důvodů považuje jeho závěry za nesprávné.

[40] Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu odůvodnil, že překážka litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu může být dána pouze tehdy, pokud je dána totožnost práva nebo povinnosti, totožnost účastníků a současně totožnost věci. Odůvodnil, že v tomto případě nebyla dána totožnost věci, neboť jejich předmětem jsou různé stavební objekty (stěžejními stavebními objekty v dřívějším povolovacím řízení jsou bytové domy „E, F“, které nejsou předmětem tohoto řízení). Na uvedenou argumentaci krajského soudu ovšem stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje. Bylo na stěžovateli, aby předestřel důvody, proč nemohou závěry krajského soudu obstát, což ovšem neučinil. Není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za stěžovatele kasační argumentaci domýšlel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, bod 11, a v něm citovanou judikaturu). Jelikož kasační námitky nesměřovaly proti závěru krajského soudu, že nebyla splněna podmínka totožnosti věci, neboť řízení neměla totožný předmět, a překážka litispendence proto nebyla vůbec dána, Nejvyšší správní soud je nemohl věcně posoudit. Závěr krajského soudu, že se nejednalo o řízení o téže věci ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, tedy ob stojí. Za situace, kdy tento základní rozhodovací důvod krajského soudu nebyl stěžovatelem zpochybněn, nemohou být důvodné obecné argumenty směřující pouze proti ve své podstatě podpůrné argumentaci krajského soudu, že dříve zahájené řízení bylo přerušeno a nevznikaly zbytečné náklady.

[41] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že zástupce stěžovatele na ústním jednání dne 7. 1. 2020 dokonce poukazoval na to, že *„[j]e nelogické, aby se budoval chodník ke stavbě, která nebyla povolena, přičemž podotýkám, že dodatečné povolení stavby bloku E není předmětem tohoto řízení“*. I zástupce stěžovatele si tedy byl vědom toho, že předměty řízení v projednávané věci a ve věci sp. zn. S MCBSLA/06039/18 se liší.

[42] Pokud jde o námitku doručování žalobou napadeného rozhodnutí, v nyní posuzované věci nebylo ve správním spisu založeno potvrzení o vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce žalovaného. Jak však upozornil krajský soud, tato okolnost neměla na právní moc a tím méně na zákonnost rozhodnutí o odvolání vliv. Pochybení při vyvěšení se totiž mohlo dotknout práv pouze těch osob, kterým se rozhodnutí tímto způsobem doručovalo (byla jim tak ztížena možnost se s rozhodnutím seznámit).

[43] Pokud tedy stěžovatel namítá, že s ohledem na vyznačenou doložku právní moci musel podat žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s., přestože napadené rozhodnutí nebylo řádně oznámeno všem účastníkům řízení, a že žalovaný nemohl údajně opožděným vyvěšením svůj vadný postup zhojit, je třeba zdůraznit, že okamžik vyvěšení na úřední desce neměl vliv na řádné doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli, a tedy ani na běh lhůty pro podání jeho žaloby, která se odvíjela pouze od oznámení rozhodnutí stěžovateli (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovateli jakožto odvolateli bylo rozhodnutí řádně doručeno individuálně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021-55) do datové schránky jeho zmocněnce, přičemž toto doručení stěžovatel nikterak nezpochybňuje a žalobu též v zákonné lhůtě podal. Nadto lze připomenout, že i případný nedostatek řádného doručení stěžovateli by byl odstranitelný, krajský soud by pouze uložil žalovanému napadené rozhodnutí řádně doručit (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, publ. pod č. 450/2005 Sb. NSS).

Okamžik vyvěšení napadeného rozhodnutí na úřední desce (resp. oznámení rozhodnutí ostatním vlastníkům sousedních pozemků, kteří odvolání nepodali) nemůže mít z povahy věci vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[44] Pouze na okraj zdejší soud uvádí, že souhlasí s krajským soudem, že doručení odvolacího rozhodnutí účastníkům řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, jimiž jsou i stěžovatelem v žalobě zmínění účastníci identifikovaní označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí (srov. § 112 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona, přiměřeně viz zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021-55), kteří nepodali odvolání, nemá vliv na právní moc dle § 91 odst. 1 správního řádu, byť lhůta pro podání žaloby se odvíjí od okamžiku oznámení rozhodnutí. Vhodnost této právní úpravy nepřísluší soudu ani v nynější věci posuzovat.

[45] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebyli řádně označeni účastníci řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu s tím, že dle jeho názoru jsou jimi všichni účastníci dle § 109 stavebního zákona, a nebylo jim řádně doručeno, tuto námitku neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, a je tedy nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nadto lze připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipována jako *actio popularis* a žalobce, resp. stěžovatel, může s úspěchem namítat pouze dotčení vlastních práv, nikoli práv týkajících se jiných osob (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013-30).

[46] Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že okolnost, zda (a případně kdy) bylo rozhodnutí o odvolání vyvěšeno na úřední desce žalovaného, nemohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, jeho doručení stěžovateli (a tím ani na běh lhůty pro podání žaloby) ani na nabytí jeho právní moci. Proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení důkazu navrhovaného žalovaným k prokázání, že k vyvěšení rozhodnutí o odvolání na úřední desce žalovaného ve skutečnosti došlo. Dokazování by totiž muselo proběhnout při jednání a postrádalo by smysl nařizovat jednání pouze za účelem prokázání skutečnosti, která pro posouzení věci není rozhodná.

[47] Poslední dosud nevypořádaná námitka se týká problematiky seznámení účastníka řízení s doplněním podkladů odvolacím orgánem ve smyslu § 36 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[48] Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu „[n]estano-ví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, části věty za první středníkem, platí, že „podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem“. Byť je toto pravidlo přiřčeno k § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, uplatní se i v případě rozhodování odvolacím orgánem dle § 90 odst. 1 písm. a) či b) správního řádu nebo dle § 90 odst. 5 správního řádu.

[49] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v projednávané věci žalovaný pochybil, když neseznámil účastníky řízení s odpovědí stavebního úřadu na jeho dotaz ke stavu řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS. Tento závěr krajského soudu

pokračování

je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na niž krajský soud k tomuto tématu odkazoval. Skutečnost, že došlo k procesnímu pochybení, však sama o sobě ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o odvolání.

[50] S účinností od 1. 1. 2024 byl do soudního řádu správního vložen § 75 odst. 3, který zní: *„K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží.“* Přestože v době rozhodování krajského soudu toto ustanovení nebylo účinné, byl a nadále je tentýž obecný právní princip (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 284/2021 Sb., sněmovní tisk č. 1009/0, 8. volební období, 2017–2021, digitální repozitář Parlamentu České republiky) obdobně vyjádřen v § 76 odst. 1 písm. c) a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jako takový je judikaturou Nejvyššího správního soudu konzistentně aplikován (viz např. rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS, či ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, publ. pod č. 3963/2020 Sb. NSS). Stěžovatel namítá, že krajský soud předjímal jeho procesní postoj. Úvaha krajského soudu nad možným vývojem správního řízení v hypotetické situaci, kdy by k procesnímu pochybení nedošlo, je však nutným krokem, který je krajský soud povinen provést. Jinak by totiž nemohl odůvodnit, zda shledané procesní pochybení mělo, či nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

[51] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací, kdy správní orgán v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neseznámil účastníka řízení s doplněním podkladů (např. rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 283/2016-42, či ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Ads 41/2021-22). V rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011-74, přímo k situaci, kdy se porušení zákonné povinnosti dopustil odvolací orgán (obdobně jako v projednávané věci) zdejší soud uvedl, že *„v potvrzení závazného stanoviska vyžádaného v odvolacím řízení nebyly uvedeny věcně žádné nové skutečnosti, naopak, byl jím pouze potvrzen obsah již vydaných stanovisek, se kterými se měl stěžovatel možnost seznámit. Opomenutím žalovaného, který stěžovatele s obsahem tohoto potvrzujícího závazného stanoviska neseznámil, tedy došlo k procesnímu pochybení, které však nemělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o odvolání, neboť nebylo nijak omezeno právo stěžovatele na účinnou obranu jeho práv a seznámení se se všemi důvody, které vedly k vydání rozhodnutí.“*

[52] K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl i v projednávané věci. Odpověď stavebního úřadu pouze potvrzovala vedení řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18, na něž žalovaného upozornil sám stěžovatel v doplnění odvolání. Již v něm se k této problematice vyjadřoval a namítal překážku litispendence, lze si tedy jen stěží představit, jak by mohly tyto „nové“ informace ovlivnit stěžovatelovu argumentaci. Pokud byl stěžovatel toho názoru, že mu byla upřena příležitost formulovat nějakou novou úvahu, která by ve svém důsledku mohla mít vliv na výsledek odvolacího řízení, pak mu nic nebránilo ji předestřít v žalobě. Ve spojení s takovou žalobní námitkou by pak krajskému soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo – stěžovatel ani v žalobě, ani v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní argumenty, které nemohl ve správním řízení uplatnit v důsledku porušení § 36 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaným. Krajský soud tedy postupoval správně, když ani z tohoto důvodu rozhodnutí o odvolání nezrušil.

IV.
Závěr a náklady řízení

[53] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[54] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi jeho účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[55] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim jakékoli náklady vznikly (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. března 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu